

Andet er det at bringe den tilveie ved en Formue- og Leilighedsstat, thi ved denne gjør netop Forskjellen paa Indkomsterne efter deres forskjellige Betydning sig gjældende. Gjennem denne Skat bliver Indtægten af de faste Eiendomme rammet langt haardere end den kortvarige Indkomst, og gjennem denne Skatte- maade vilde man altsaa i det Væsentlige komme til det, man ønsker, nemlig at ramme de faste Eiendomme. Der er unægtelig den Ulempe ved Beskatningen paa Formue og Leilighed, at det er en Skattnorm, som endnu ikke er udviklet paa den hensigtsmæssigste Maade, men staaer hen i ubestemte Former, og navnlig er det saa meget omtalte intercommunale Beskatningsvæsen ikke udviklet. De Indvendinger, der ere gjorte mod Beskatningen paa Formue og Leilighed, gaar navnlig ud paa, at den kun rammer Folk paa det Sted, hvor de boe, og ikke paa det Sted, hvor de have deres Indtægtskilder; men havde vi den meget omtalte intercommunale Beskatningsmaade, saa vilde vi netop gjennem Formue- og Leilighedsstaten kunne tage de Hensyn, som ere blevne dragne frem, for at det skulde være Hartkornet og de faste Eiendomme i Kjøbstæderne og ikke Personerne, der skulde betale. Jeg haaber, at man vil komme til det Resultat — og det er maaskee et helbigt Resultat —, at fordele Summen paa Communerne og da igjen lade disse fordele en Deel af Beløbet efter Formue og Leilighed, og jeg haaber dernæst, at man vil komme til en forskjellig Repartition for de forskjellige Kredse. Jeg tvivler ikke om, at naar vi blot her i Thinget maae være saa heldige at faae en Repartition slaaet fast for de større Kredse, saa vil det neppe være vanskeligt for Amtsraadene — ialtfald vil det ikke være vanskeligere for dem end for os — at foretage den hyderligere Repartition. Jeg troer selvfølgelig, at der er meget Sandt i det, som blev fremhævet af den ærede næstsidste Taler, nemlig, at de nærmest ved Skovene liggende Egne have en ganske anden Interesse af dem end de, som laae længere borte, men jeg anseer det ikke for rigtigt at gaar for langt ind paa den Slags Betragtninger. Saavidt jeg erindrer, har den høitæredede Minister selv oftere under Jernbanefagens Behandling fremhævet,

at de i længere Afstand fra Banerne liggende Egne i Syland havde, om end paa en noget skjult Maade, deres store Fordeel af Jernbanerne, forsaavidt som disse havde Indflydelse paa Eiendomspriserne; men der kan dog neppe være Spørgmaal om, at man gaar frem paa den reskærdigste Maade ved at lægge en større Byrde paa de Egne, som ligge nærmere, end paa dem, der ligge fjernere fra Banerne. Særligt er der vist her Hensyn at tage for Byens Vedkommende, og det maaskee ikke blot til de ofte omtalte Der, men ogsaa til andre Dele af Byen. Der kan nemlig neppe være noget Spørgsmaal om, at for denne Deel af Landet, hvor Kjøbstæderne ligge ved Udkanterne, og de Veie, som Størstedelen af Byerne benytte til Indførsel og Udførsel, slet ikke staae i Forbindelse med Jernbanen, er det noget haardt, at hele Provindsen drages ind under Lovforslaget; i alt Fald er der langtfra de samme Grunde tilstede derfor, som der er for Størstedelen af Sylands Vedkommende. Jeg nærer ikke Tvivl om, at denne Sag vil blive overgivet til et Udvalg, der da alvorligt vil forsøge paa at tilveiebringe en anden Repartition end den, der indeholdes i Lovforslaget; men skulde dette ikke lykkes, er jeg villig til at stemme for dette, saaledes som det er forelagt af den høitæredede Minister.

J. N. Hansen: Det er efter min Opfattelse ingenlunde lykkelig den ærede Indenrigsminister paa nogen Maade at nedslaae de Grunde og Indvendinger, der ere fremkomne mod nærværende Lovforslag, støttede paa, at han har fraveget de Grundsætninger, der ere udtalte i Loven af 10de Marts 1861. Jeg kan i det Væsentlige henholde mig til disse Grunde, og netop den Maade, hvorpaa den ærede Indenrigsminister har indbegaaet dem, har viist mig, at han selv følte, at hans Sag stod paa meget svage Fødder. Jeg skal efter den lange Forhandling, der nu har fundet Sted, kun opholde mig ved ganske enkelte af de Modgrunde, som den ærede Minister har opstillet imod den efter min Mening velgrundede Opfattelse, at Lovens Virkning ikke bør udstrækkes til den hele Provinds, men kun til de Egne, der nærmest berøres af Jernbanen. Da jeg